Η ενότης της Εκκλησίας και ο σύγχρονος χριστιανικός κόσμος (Ιερομόναχος Λουκάς Γρηγοριάτης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 29 Νοεμβρίου, 2017

Οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἔζησαν σέ βάθος τό μυστήριο τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτό ἐβίωσαν βαθύτατα τό μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας, καί γι' αὐτό κατενόησαν τήν σημασία καί τήν ἀπόλυτη ἀναγκαιότητα τῆς **ἑνότητός** της. Σύμφωνα μέ τήν διδασκαλία τους καί ἐμεῖς πιστεύουμε καί ὁμολογοῦμε «*Εἰς Μίαν Ἁγίαν Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν*». **Ἡ ἑνότης τῆς Ἐκκλησίας φανερώνεται στό δόγμα, στήν Εὐχαριστία, στήν ἁγιότητα**.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία, ἐπειδή μόνη αὐτή εἶναι Ἁγία καί Καθολική καί Ἀποστολική. Σύγχρονες ἑρμηνεῖες πού θέλουν τήν Ἐκκλησία νά εἶναι Μία καί νά περιλαμβάνῃ καί τίς διάφορες χριστιανικές ἐκκλησίες-ὁμολογίες, δέν ἔχουν ἔρεισμα στήν ὀρθόδοξο Ἐκκλησιολογία, διότι κατά τούς ἁγίους Πατέρας ἡ ἑνότης τῆς Ἐκκλησίας συνυφαίνεται μέ τήν Ὀρθοδοξία. Οἱ χριστιανικές κοινότητες πού ἔχουν διολισθήσει σέ ἑτεροδοξία καί παραμένουν σέ αὐτήν, ἔχουν ἐκπέσει ἀπό τήν ἁγιότητα, τήν καθολικότητα καί τήν ἀποστολικότητα τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ ἅγιοι Πατέρες περιφρούρησαν τόν θησαυρό τῆς ἑνότητός της μέ ἀδιαπραγμάτευτο κριτήριο τήν ἀποστολική Πίστι καί Παράδοσι, ἡ ὁποία συνιστᾶ τήν Ὀρθοδοξία. Ὁ **ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος** βλέπει τίς ἄλλες «χριστιανικές» κοινότητες, πού δέν βρίσκονται στήν ἑνότητα τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς «κακές παραφυάδες πού γεννοῦν θανατηφόρο καρπό, διότι δέν εἶναι φυτεία τοῦ Πατρός» [1]. Γι' αὐτό διασφαλίζει τήν ἑνότητα τῶν χριστιανῶν στήν Καθολική Ἐκκλησία μέ τήν προτροπή γιά ὁμολογία μιᾶς πίστεως καί τήν τέλεσι μιᾶς εὐχαριστίας: «*μιᾷ πίστει καὶ ἑνὶ κηρύγματι καὶ μιᾷ εὐχαριστίᾳ χρῆσθαι· … ἓν θυσιαστήριον πάσῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ εἷς ἐπίσκοπος ἅμα τῷ πρεσβυτερίῳ καὶ τοῖς διακόνοις, τοῖς συνδούλοις μου … ἓν δὲ καὶ τὸ κήρυγμα καὶ ἡ πίστις μία καὶ τὸ βάπτισμα ἓν καὶ μία ἡ Ἐκκλησία, ἣν ἱδρύσαντο οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι ἀπὸ περάτων ἕως περάτων ἐν τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ*» [2].

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία, ἐπειδή εἶναι τό ἕνα καί μοναδικό σῶμα τοῦ Χριστοῦ («*ἕν σῶμα καί ἕν πνεῦμα*», Ἐφ. 4, 6), εἶναι ἡ καινή κτίσις, σύμφωνα μέ τό ἀποστολικό: «*εἴ τις ἐν Χριστῷ καινή κτίσις*» (Β' Κορ. 5, 17). Τά μέλη αὐτοῦ τοῦ σώματος ἔχουν ὡς ζωή τους τήν μία καί ἑνοειδῆ ἐμπειρία τῆς θεοποιοῦ Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τήν «*δόξα*», γιά τήν ὁποία ὁ Κύριος ὡμίλησε στήν ἀρχιερατική Του προσευχή: «*κἀγώ*

τήν δόξαν, ἣν δέδωκάς μοι, δέδωκα αὐτοῖς, ἵνα ὦσιν ἕν καθώς ἡμεῖς ἕν ἐσμεν» (Ἰω. 17, 22).

Χωρίς μετοχή στήν θεοποιό Χάρι κανείς δέν γίνεται καινή κτίσις, δέν εἶναι τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ «κόσμος», ἐπειδή δέν μετέχει στήν θεοποιό Χάρι, δέν ἔχει μέρος στήν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Κύριος δέν ζήτησε «*ἵνα ὦσιν ἕν*» στό σῶμα Του ὅσοι ἐξ ἰδίας προαιρέσεως ἐπιμένουν νά εἶναι «κόσμος». «*Οὐ περί τοῦ κόσμου ἐρωτῶ*», παρατηρεῖ μέ ἔμφαση ὁ Μέγας Ἀρχιερεύς, «*ἀλλά περί ὧν δέδωκάς μοι*». Ὁ **ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας** ἑρμηνεύει μέ σαφήνεια τό σημεῖο αὐτό τῆς ἀρχιερατικῆς προσευχῆς: «*οὐχ ἑτέρων εἶναι δεικνὺς τὸ συνεῖναι τε αὐτῷ καὶ ἀξιοῦσθαι βλέπειν τὴν δόξαν αὐτοῦ, ἢ τῶν ἑνωθέντων τε ἤδη δι᾽ αὐτοῦ τῷ Πατρί*» [3].

Ὅποιος λοιπόν ἐκπίπτει ἀπό τήν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας, παύει νά εἶναι «φυτεία Πατρός» καί γίνεται «κακή παραφυάς»;

Τό σχίσμα καί ἡ αἵρεσις χωρίζει τόν ἄνθρωπο ἀπό τήν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας. **Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ζωή, ἡ αἵρεσις θάνατος**. Ὁ **ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς** γράφει: «*Ὁ Θεάνθρωπος καί ἐν Αὐτῷ ἡ Ἐκκλησία Του εἶναι τό πᾶν διά τά σύμπαντα... Ὁλόκληρος ἡ κτίσις ἐδημιουργήθη ὡς Ἐκκλησία, καί ἀποτελεῖ τήν Ἐκκλησίαν, «καί αὐτός ἐστιν ἡ κεφαλή τοῦ σώματος, τῆς Ἐκκλησίας» (Κολ. 1, 18). Πρόκειται περί ἑλλόγου παν-ενότητος τῆς κτίσεως καί περί ἑλλόγου παν-τελεολογίας τῆς κτίσεως. Ἡ ἁμαρτία ἀπέκοψεν ἕν μέρος τῆς κτίσεως ἀπ᾽ αὐτήν τήν ἔλλογον πανενότητα καί παντελεολογίαν καί ἐβύθισεν αὐτό εἰς ἄλογον ἀστοχίαν, δηλαδή εἰς τόν θάνατον*» [4]. Οἱ **ἱεροί κανόνες** τῆς Ἐκκλησίας ὁρίζουν πόσο μακριά ἀπό τήν Ἐκκλησία βρίσκεται ὁ κάθε σχισματικός καί αἱρετικός καί πῶς μπορεῖ νά ἐπανέλθῃ ἀπό τόν θάνατο στήν ζωή [5].

Τορπίλη ἐπομένως στήν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τά σχίσματα καί οἱ αἱρέσεις. Ἡ Ἐκκλησία στάθηκε ἀπέναντί τους μέ κριτήριο τήν ἑνότητά της ὡς ἑνότητα ὀρθοδόξου πίστεως, ὡς κοινή ἐμπειρία Πνεύματος Ἁγίου καί ἐντεῦθεν ὡς ὁμοήθεια καί ὁμοφροσύνη. **Στήν περίπτωσι τοῦ σχίσματος**, ὁπότε παρεισέφρυαν τά ἀνθρώπινα πάθη (Α’ Κορ. 1, 11) καί κυρίως κατά τόν **ἱερό Χρυσόστομο ἡ φιλαρχία** [6], ἡ Ἐκκλησία ἐνήργησε μέ ὑπομονή, μέ παρακλήσεις καί μέ νουθεσίες, ἔχοντας σέ πολλές περιπτώσεις σύμμαχο τόν χρόνο, ἐκτός ἐάν τό σχίσμα ἐξετραχύνετο ἤ μετέπιπτε σέ αἵρεσι. **Στήν περίπτωσι τῆς αἱρέσεως**, ὁπότε τήν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας ἀπειλοῦσε ἡ ἑτεροδιδασκαλία, ἐξαιρετικά ἐπικίνδυνη καί βλαπτική, ἐπειδή δέν παύει νά ὑφίσταται καί μετά τόν θάνατο τῶν πρωταιτίων, ἡ Ἐκκλησία ἐνήργησε μέ τήν συνοδική ἀποκοπή ὅσων ἀμετανοήτως ἐπέμεναν στήν αἵρεσι.

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας βιώνει μέχρι σήμερα τήν τραγικότητα τῶν σχισμάτων. Τό παλαιοημερολογητικό σχίσμα στήν Ἑλλάδα, ἄλλο σχίσμα στά Σκόπια, ἄλλο

πρόσφατο στήν Σερβία κ.λπ. Στό δόγμα Ὀρθόδοξοι, συχνά μέ πόθο Χριστοῦ στήν ζωή τους, δέν τελοῦν μαζί μας τήν Θεία Εὐχαριστία, ἔχουν χωριστή ἱεραρχία ἐπισκόπων ἤ βρίσκονται ἔξω ἀπό τήν κοινωνία τῶν κανονικῶν ἐπισκόπων «*δι' αἰτίας τινάς ἐκκλησιαστικάς καί ζητήματα ἰάσιμα*» (κανών α' Μεγ. Βασιλείου). Ὁ πόνος γιά τά σχίσματα αὐτά εἶναι μεγάλος. Ἡ προσευχή μας καθημερινή. Τά λάθη ἔχουν γίνει. Πρέπει νά ἀρθοῦν μέ τήν Χάρι τοῦ Θεοῦ τά ἐμπόδια, τά ὁποῖα δημιούργησε ἡ ἀνθρώπινη ἀδυναμία, νά διορθωθοῦν τά λάθη καί νά βρεθοῦν καί αὐτοί οἱ Ὀρθόδοξοι ἀδελφοί στήν μία Εὐχαριστία τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, στήν ἑνότητα τῆς ὁποίας ἡ σωτηρία εἶναι ἀσφαλής.

Ὁ ὑπόλοιπος χριστιανικός κόσμος βρίσκεται σήμερα ἐκτός Ἐκκλησίας, πολυδιασπασμένος καί πολυτραυματισμένος ἀπό τίς αἱρέσεις τοῦ παρελθόντος. Οἱ μεγάλες αἱρέσεις τοῦ μονοφυσιτισμοῦ, τοῦ παπισμοῦ καί τοῦ προτεσταντισμοῦ κρατοῦν, μέ διάφορες ἑτεροδιδασκαλίες, ἑκατομμύρια χριστιανούς χωρισμένους ἀπό τήν Μία Ἁγία Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία. Καί αὐτός εἶναι ἕνας πόνος! Προσευχόμαστε μαζί μέ ὅλη τήν Ἐκκλησία: «*τούς πεπλανημένους ἐπανάγαγε καί σύναψον τῇ ἁγίᾳ σου καθολικῇ καί ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ*» (Θ. Λειτουργία Μεγ. Βασιλείου).

Πηγή καί ρίζα ὅλων τῶν αἱρέσεων εἶναι ὁ θρησκευτικός οὐμανισμός (ἀνθρωποκεντρισμός). Συναντᾶ κανείς σέ αὐτές θρησκευτικότητα, ἀλλά δέν βρίσκει ταπεινή μαθητεία σέ ὅ,τι παρέδωσαν ἀπ' ἀρχῆς οἱ θεόπται Προφῆται, Ἀπόστολοι καί Πατέρες. Δέν βρίσκει ἁγιασμό, φωτισμό τοῦ νοός καί θέωσι. **Στίς αἱρέσεις διδάσκεται ὅ,τι ἐπινόησε ὁ ἐμπαθής ἀνθρώπινος νοῦς** (Ἐφ. 4, 17-18) καί οἱ ἄνθρωποι ζοῦν χωρίς πυξίδα, «*κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνόμῳ τῆς διδασκαλίας ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδείαν τῆς πλάνης*» (Ἐφ. 4, 14).

Ὁ οὐμανισμός ἔχει ὁδηγήσει τόν δυτικό χριστιανισμό σέ ἄνευ προηγουμένου ἐκκοσμίκευσι, ἡ ὁποία κατέληξε στήν θεωρία τοῦ θανάτου τοῦ Θεοῦ, στήν ἄρνησι τῆς ἱστορικότητος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, στήν ἀμφισβήτησι τῆς ἀειπαρθενίας τῆς Θεοτόκου, στήν χειροτονία γυναικῶν σέ ἱερατικά ἀξιώματα, στήν ἱερολογία γάμου ὁμοφυλοφίλων καί στά ἄλλα ἐξωφρενικά τῶν νεωτέρων προτεσταντικῶν ὁμάδων.

Ἡ Ἐκκλησία ὑπάρχει στόν κόσμο ὡς μία διαρκής πρόσκλησις πρός τούς αἱρετικούς ὅλων τῶν μορφῶν. Προσκαλεῖ μέ τό δόγμα καί τήν λατρεία της, τήν ἀρχιτεκτονική καί εἰκονογραφία της, μέ τό ἦθος της, μέ τό κήρυγμα καί τήν ἱεραποστολή της, μέ τήν ἁγιότητα τῶν θεουμένων της. Ἀπευθύνεται σέ ὅλους, ἐπειδή ὅλοι ἔχουν ἀνάγκη ἀπό τήν ἑνότητα μαζί της. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι «*τό πλήρωμα τοῦ τά πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου*» (Ἐφ. 1, 23). Στήν ἑνότητά της ἐξασφαλίζεται ἡ πληρότης τῆς πίστεως καί τῆς ἀληθείας, ἡ ἁγιότης, ἡ σωτηρία. Ἔξω ἀπό αὐτήν μένει μία θρησκευτικότης

ἀτελής, ἄρρωστη, ἄγευστη τῆς θεοποιοῦ Χάριτος.

Ὁ ἐκτός Ἐκκλησίας χριστιανικός κόσμος, γιά νά ἐπανεύρῃ τήν ἑνότητά του, ἐπινόησε τήν διαχριστιανική κίνησι πού ὀνομάζεται **οἰκουμενισμός** καί στοχεύει στήν καταλλαγή ὅλων τῶν χριστιανῶν. Ὅμως αὐτή ἡ καταλλαγή δέν φέρνει στήν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Μᾶλλον ἐπιβεβαιώνει καί συντηρεῖ τήν ἔλλειψι ἑνότητος, ἐπειδή μέ τήν ἀρχή τῆς «περιεκτικότητος» (εἴμαστε διαφορετικοί ἀλλά ἑνωμένοι) ὅλες οἱ ἰδιαιτερότητες στό δόγμα καί στό ἦθος γίνονται ἀμοιβαίως «σεβαστές» ἀπό ὅλους. Ἕνα ἀκόμη ὀλίσθημα, πού γέννησε ὁ οὐμανισμός!

Στόν πυρῆνα τοῦ οἰκουμενισμοῦ ὑπάρχει ὁ οὐμανισμός. «*Ὁ οἰκουμενισμός, δηλαδή ἡ κίνησις διά τήν ἕνωσιν τῶν ‘‘ἐκκλησιῶν’’, ὅπως διεξάγεται σήμερον, φαίνεται ὅτι ἔχει οὐμανιστικόν ἀνθρωποκεντρικόν χαρακτῆρα καί ὄχι θεολογικόν καί πνευματικόν*», καί «*ὅλες οἱ αἱρέσεις, κατά βάθος, εἶναι μορφές τοῦ ἀνθρωποκεντρισμοῦ*», ἐπισημαίνει στό βιβλίο του Ὀρθοδοξία καί Οὐμανισμός Ὀρθοδοξία καί Παπισμός (σελ. 83 καί 14) ὁ μακαριστός **Γέροντας Γεώργιος Καψάνης**.

Γεννημένος ἀπό τά σπλάχνα τοῦ πολυδιασπασμένου προτεσταντισμοῦ μέ προοπτική τήν παν-προτεσταντική ἑνότητα, ὁ οἰκουμενισμός ἀναπτύχθηκε στήν συνέχεια ὡς ἐκκλησιαστική πολιτική τόσο ἀπό τούς Ὀρθοδόξους ὅσο καί ἀπό τούς Ρωμαιοκαθολικούς. Ἀπό τίς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες καθεαυτές, πιστεύουμε, μέ τήν ἐλπίδα ἀνακάμψεως τῶν ἑτεροδόξων στήν Ὀρθοδοξία.

Οἱ προτεστάντες προχωροῦν ἀβίαστα στήν ὑποτιθέμενη ἑνότητά τους στό Π.Σ.Ε. καί στίς δραστηριότητές του, ἐμμένοντας ὅμως στίς γνωστές αἱρετικές τους διδασκαλίες πού παίρνουν ὅλο καί πιό ἀντιευαγγελικές διαστάσεις. Ὁ οἰκουμενισμός δέν μπόρεσε νά ἀναχαιτίσῃ τήν κακή αὐτή ἐξέλιξι.

Ἡ Β’ Βατικανή Σύνοδος κινήθηκε γρήγορα καί ἀποφασιστικά γιά νά δημιουργήσῃ γέφυρες προσεγγίσεως μέ τούς ὀρθοδόξους καί τούς προτεστάντες μέ τό περίφημο Διάταγμα Περί οἰκουμενισμοῦ. Ὅλοι οἱ «χωρισμένοι ἀδελφοί», λέγει τό Διάταγμα, εἶναι μέλη τῆς (Ρωμαιο)Καθολικῆς Ἐκκλησίας, κρατοῦν τήν ἀποστολική Πίστι μέ διαφορετικές διατυπώσεις, τελοῦν ἔγκυρα μυστήρια, προσφέρουν σωτηρία, καί θά ὁλοκληρώσουν τήν ἑνότητα μαζί της μέ τό νά δεχθοῦν τήν κοινωνία μέ τόν Ρωμαῖο ποντίφικα. Τό παπικό Πρωτεῖο μέ σύγχρονη ἐπένδυσι ἑνός λειτουργήματος διακονίας τῆς παγχριστιανικῆς ἑνότητος βρίσκεται στήν καρδιά τοῦ διατάγματος περί οἰκουμενισμοῦ. Τά ὑπόλοιπα λατινικά δόγματα παραμένουν ὡς ἔχουν, δικαιολογημένα βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς ἑνότητος ἐν τῇ διαφορετικότητι (unity in diversity). Πρόκειται γιά **ἐπίπλαστη ἑνότητα.**

Οἱ πολυχρόνιοι διμερεῖς καί πολυμερεῖς (Π.Σ.Ε.) θεολογικοί διάλογοι

διεκπεραιώνονται μέ μινιμαλιστικά δογματικά κριτήρια (βαπτισματική θεολογία, εὐχαριστιακή ἐκκλησιολογία). Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας συμμετέχει σέ αὐτούς στοχεύοντας θεωρητικά στήν ἑνότητα ὅλων τῶν χριστιανῶν ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Πίστει. Στήν πρᾶξι ὅμως γίνονται δογματικές καί κανονικές ὑπερβάσεις πού συνιστοῦν **θεολογικό συγκρητισμό**. Ἔτσι προσφέρεται ἔδαφος στό νά προωθῆται ὁ λαϊκός οἰκουμενισμός μέ συμπροσευχές, μέ κοινές λατρευτικές πράξεις καί λειτουργικές ἐκδηλώσεις, μέ κοινές διακηρύξεις ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν καί μέ τήν μερική μυστηριακή διακοινωνία. Τήν ἀνάγκη γιά ἀλλαγή πλεύσεως στούς διαχριστιανικούς διαλόγους θέτει ἐπί τάπητος ἡ κοινή αἴσθησις τῶν Ὀρθοδόξων πιστῶν, ὅτι **ἑνότης μεταξύ τῶν χριστιανῶν πρέπει νά σημαίνῃ ἐπιστροφή τῶν ἑτεροδόξων στήν Ὀρθοδοξία τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας**.

Ἀκολουθώντας τό ἅρμα τοῦ οἰκουμενισμοῦ πέρασε δυστυχῶς καί στόν δικό μας ὀρθόδοξο θεολογικό χῶρο μία **ἐκκοσμικευμένη διανοητική ἀκαδημαϊκή θεολογία**, ἡ ὁποία **καταλύει τά ὅρια τῆς Ἀληθείας** [7]. Ἀποδεικνύεται **ἱκανή νά συνδιαλέγεται μέ τόν ἔξω κόσμο, ἀλλά ἄμοιρη τῆς ζώσης ἐμπειρικῆς θεολογίας**. Αὐτή ἡ ἀκαδημαϊκή θεολογία ἐπηρεάζει δυστυχῶς καί τήν πορεία τῶν θεολογικῶν διαλόγων, ἄν καί θά ἔπρεπε στούς διαλόγους νά ἐκφέρεται ἡ αὐθεντική ὀρθόδοξος θεολογία. Στόν θεολογικό συγκρητισμό δέν ἀναπαύεται ὁ πιστός ὀρθόδοξος λαός. Πιστεύουμε ὅτι οἱ καλοί ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας μας θά ἀγκαλιάσουν τήν ἀγωνία τοῦ λαοῦ καί θά ὑποστηρίξουν μέ τήν σοφία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στούς θεολογικούς διαλόγους τήν ἀκρίβεια τοῦ ὀρθοδόξου δόγματος καί φρονήματος. **Ὁ θεολογικός συγκρητισμός ὑποσκάπτει τήν ἀκεραιότητα τοῦ ὀρθοδόξου θεολογικοῦ μας φρονήματος**.

Σέ αὐτόν τόν θεολογικό περίγυρο, ὅπως διαμορφώθηκε στίς ἡμέρες μας, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας παραμένει στῦλος καί ἑδραίωμα τῆς Ἀληθείας, ἐπειδή μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος «*πῦλαι Ἅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς*» καί «*ὁ Χριστός χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας*». Ἁγιασμένοι ἄνθρωποι μέχρι σήμερα (οἱ ἁγιοκατατάχθέντες Γέροντες Πορφύριος καί Παΐσιος καί πολλοί ἄλλοι) μαρτυροῦν ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας εἶναι καί θά παραμείνῃ ἡ ἄσπιλος Νύμφη τοῦ Ἀρνίου. Τά θεολογικά ἀτοπήματα ὡρισμένων θεολόγων, δέν ἀλλοιώνουν τόν βαθύτερο χαρακτῆρα της, παρά μόνο μαρτυροῦν τήν προσωπική ἔκπτωσι τῶν ἰδίων ἀπό τήν ὁλοκληρία τῆς Ἀληθείας της.

Θέλοντας μέ τό ἄρθρο αὐτό νά τονίσουμε τήν σημασία καί τήν ἀναγκαιότητα τῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἑνότητος δόγματος, ὡς ὁμοηθείας καί ὡς κοινῆς ἐμπειρίας τῆς ἁγιαστικῆς Χάριτος, καί ἔχοντας ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ἑνότης τῆς Ἐκκλησίας διασφαλίζεται μέ ὀρθές συνοδικές ἀποφάσεις (στήν ἐκκλησιαστική ἱστορία εἶναι γνωστές καί ἄστοχες συνοδικές ἀποφάσεις), τώρα πού πλησιάζει ἡ σύγκλησις τῆς Μεγάλης Πανορθοδόξου Συνόδου, ταπεινά παρακαλοῦμε καί ζητοῦμε ἀπό τούς

ἁγίους Ἀρχιερεῖς μας νά ἐξασφαλίσουν στήν Σύνοδο, ὡς πιστοί οἰκονόμοι μυστηρίων Θεοῦ, πανορθόδοξες ἀποφάσεις πού θά ἐκφράζουν τήν συνείδησι τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ Ὀρθόδοξος Πίστις εἶναι ὁ τελικός κριτής κάθε συνόδου, ὅπως εἶπε ὁ μέγας Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής.

Ἅγιον Ὄρος, 1.1.2016

_____

1. Ἐπιστολή 3η, Τραλλιανοῖς, 11.
2. Ἐπιστολή 5η, Φιλαδελφεῦσιν, 4.
3. Ἁγ. Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας,Ὑπόμνημα εἰς τό κατά Ἰωάννην, 3, 5.
4. Ἀρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καί Οἰκουμενισμός, Θεσ/ νίκη 1974, σελ. 21-23.
5. Περιοδ. «Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος», τ. 39/2014, σελ. 157-158.
6. «Δύο γάρ εἰσι διαιρέσεις ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ· μία μὲν, ὅταν ψύξωμεν τὴν ἀγάπην, δευτέρα δὲ, ὅταν ἀνάξια τοῦ τελεῖν εἰς ἐκεῖνο τὸ σῶμα τολμήσωμεν· ἑκατέρως γὰρ χωρίζομεν ἑαυτοὺς τοῦ πληρώματος ... Οὐδὲν οὕτως Ἐκκλησίαν δυνήσεται διαιρεῖν, ὡς φιλαρχία· οὐδὲν οὕτω παροξύνει τὸν Θεὸν, ὡς τὸ Ἐκκλησίαν διαιρεθῆναι» (Ἁγ. Ἰω. Χρυσοστόμου, Ὑπόμνημα εἰς τήν πρός Ἐφεσίους Ἐπιστολήν, PG 62, 85).
7. Βλ. Ἀθανασίου Γιέβτιτς, ἐπισκόπου πρώην Ζαχουμίου καί Ἐρζεγοβίνης, Ἡ σεβηριανή Χριστολογία εἶναι μονοφυσιτισμός (ἑλληνική μετάφρασις ἀπό τήν Ἱερά Μονή Ὁσίου Γρηγορίου ἄρθρου-ἐπιστολῆς τοῦ Σεβ. Ἀθανασίου πρός τό περιοδικό «Teološki Pogledi» [ΤΠ], στό Βελιγράδι, τεῦχ. 2/2011).

(Πηγή: enromiosini.gr*)*